

«Μαρία ή Πενταγιώτισσα». Δράμα σὲ τρεῖς πρά.
ξες τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα στὴ Νέα Σκηνή. Ἡ
ὑπόθεση: Ἡ Μαρία ξεπλανεύει μὲ τὴν ὄμορφιά της
τὸ Θανάση, ἵνα νιόπαντρο χωριάτη, ποὺ γιὰ τὴν ἀ-
γάπη της καλεῖ τὸ σπίτι του καὶ γυρίζει στὰ βουνά.
Αὐτὴ δικαῖως ἀγαπάει τὸν Ποθητό, ἵναν ἄλλο λεβέν-
τη, ποὺ σκοτώνει τὸ Θανάση ἀπὸ ζουλια. Μέσα στὸ

φτωχικὸ τῆς Μαρίας μιὰ νύχτα ποὺ ἔρχεται δ. Πο-
θητὸς νὰ τὴν ἀνταμώσῃ, μπάνουν μὲ δρμὴ οἱ χω-
ριάτες καὶ σκοτώνουν τὸν Ποθητὸ τὸ φονιά τοῦ Θα-
νάση. Τότε μπροστά τους ἡ Μαρία πειρύει μιὰ σκό-
νη, τὴ σκουριὰ ἐνὸς παλιοῦ καθρέφτη καὶ φρεμακώ-
νεται.

Ἡ ὑπόθεση δίνει τὸν τόνο τῆς κοινοτοπίας. Υ-
στερα τὸ ἔτεχνο, τὸ ἀφύσικο, τὸ ἀδικιολόγητο, τὸ
μελοδραματικό, τὸ φεύτικο — ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ
κ. Νιρβάνα — δ ἀνοστά καὶ κακὰ βαλμένος λυρι-
σμὸς ποὺ σὲ πολλοὺς θεάτρες ἀντὶ συγκίνηση ἔφερνε
τὰ γέλοια, τὸ ἀχαραχτήριστο καὶ ἀψυχολόγητο τῶν
προσώπων ἀκόμα καὶ τῆς ἴδιας Μαρίας, τὸ ἀντιθεα-
τρικὸ πλέξιμο τοῦ μύθου, καὶ τὸ κωμικὸ τέλος του
μὲ τὴν προσφώνηση τῆς φρεμακωμένης Μαρίας, — ἔρ-
χονται νὰ δώσουν τὸ συμπέρχομα πώς καὶ τὸ και-
νούργιο τοῦτο δράμα τεῦ κ. Νιρβάνα εἶναι ἔγχο παι-
δικό, ἀνάξιο καθε προσοχῆς.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ